

HARLEQUIN®

Kingitused

Natalie Anderson

SÜÜTU HÄDAABIELU

Originaali tiitel:
Natalie Anderson
The Innocent's Emergency Wedding
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Natalie Anderson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08384220
ISBN 978-9949-82-623-0

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

„Sa ei saa mind sundida temaga abielluma. Sa ei saa mind sundida mitte kellegagi abielluma...“

Katie Collins istus närvilisena Zed Enterprisesi tohutu vastuvõtuala pehmel toolil, käekott süles, ja tuletas endale meelde hingata, et mitte minestada. Kui tal oleks rohkem eneseuhkust – või muid võimalusi –, oleks ta tund aega tagasi minema läinud, aga mõtetes lõputult tiirlevad ähvardused sundisid teda paigale jääma. See mees oli ainuke, kel oli võimu teda aidata.

„Kui sa temaga ei abiellu, võid kohe minema minna, ja sa tead, et see tapaks Susani...“

Katie sundis õudustunde taanduma ja keskendus ümbrusele. Alessandro Zetticci kontorihoone oli elegantne ja minimalistlik – teras ja kroom kisendasid maskuliinsuse ja hämmastavalt lühikese ajaga kogutud jõukuse järele. See ei üllatanud Katiet. Mees oli alati teadnud, mida inimesed tahavad.

Ta polnud Alessandrot näinud kümme aastat ja ehkki selle viimase külaskäigu teatud asjaolud olid naisele aju sööbinud, teadis ta ka, et mees ei pruugi üldse mäletada, kes ta on. Ta peab seda mehele meelde tuletama enne, kui tema heatahtlikkusele rõhuma hakkab.

„Sa jääd kodutuks. Samuti ka naine, kes aastaid sinu eest hoolitses, sa tänamatu väike li...“

Katie tõrjus taas oma kasuisa julma hääle mõtetest. Soovides mõelda millelegi muule, vaatas ta sekretäri

poole. Ilusas tumesinises seelikus ja valges pluusis pikk heledapäine naine meenutas šikki prantsuse filmistaari, kes vananeb võimatult elegantselt. Katie kandis samuti tumesinist seelikut ja valget pluusi, aga kui sekretäri pluus oli siidist, siis Katie oma oli sünteetilisest kangast ja praegu kleepus see ihu külge. Kehvemini riides, tema jaoks ebasobivas kohas... ta polnud kunagi piisavalt hea...

Katie tõmbus kangeks ja kiskus end enesehaletsusest välja. Ta ei vajanud peeneid rõivaid, arvestades, et töötas suure osa ajast viljapuuaedades ja köögis.

„Sa ei saa keelduda pärast kõike seda, mida ma sinu beaks olen teinud...“

Mööda selga nirises higi, ehkki hoones oli konditioneer. Keha oli närvilisusest higine. Katie sundis end juba kahekümnendat korda haaret koti ümber lödven-dama, aga haaras rihmast taas kohe kinni, nagu oleks see päästenöör.

Ta polnud kohtumist kokku leppinud ja tal vedas, et Alessandro täna kontoris oli. Ta sai liiga hilja aru, et poleks teadnud, mida teha, kui meest poleks olnud. Ta ei teadnud ikka veel, mida teha, kui mees keeldub.

„Kas sa ei taha olla päriselt pereleige?“

Selline manipuleerimine oli palju haiget teinud. Nii et pärast nii pikka aega oli Katie ikka kõrvalseisja? Tal oli algusest peale olnud tunne, et Brian ei olnud teda kunagi tahtnud, aga et mees seda nii selgesõnaliselt ütleb, üritab sundida teda tegema midagi nii pöörast... Katie oli ikka kõrvalseisja. Ikka keegi, kes võlgnes...

„Kas sa tahad tema hävingut pealt vaadata?“

Ja selles oligi häda. Ta oli tänu võlgu Susanile, oma

kasuemale. Enamgi veel – ta armastas Susanit ja peab teda kaitsma.

„Preili Collins?“ Elegantne sekretär sekkus viimaks tema muremõtetesse. „Alessandro on valmis teid vastu võtma.“

Katie süda puperdas. Teda tabas soov põgeneda vastassuunda, aga ta järgnes vanemale naisele, tõmmates samal ajal hinge.

Hea oligi, sest niipea, kui ta mehe kabinetti astus, tardusid tema kopsud ja ka ülejäänud keha liikumatuks. Rongiga siia sõites oli ta vaadanud hiljutisi fotosid ja arvanud, et on immuunne. Ta oli eksinud. Alessandro Zetticci oli vahetult kohtudes vapustav.

Katie ei suutnud pärast sekretäri lahkumist naerata – ei näinud sedagi, milline ruum välja näeb, sest ei suutnud kiskuda pilku mehelt, kes seisis oma laua taga. Suvalised mälestused kõrvetasid. Alessandro viljapuuaias. Tema naeratus. Vaikne naer. Laiad õlad...

Katie pilgutas silmi, püüdes meelt heites keskenduda mehele siin ja praegu ja *riietatuna*.

Mehe süsimustad juuksed olid sirged ja piisavalt pikad, et vajuda silmade peale. Tema kauneid põsesarnu rõhutas täiuslikult sümmeetrilise maskuliinse lõua selgepiiriline ääre. Kergelt habemetüükais, mitte puhtaks aetud lõuaga mees tekitas mulje, et ta oli alles äsja voodist tõusnud. Pikad tumedad ripsmed ja tumedad kulmud raamisid paeluvaid silmi. Helesinised silmad põletasid pingsa pilguga.

Kui Katie poleks tõtt teadnud, oleks ta arvanud, et mees kannab värvilisi läätsi, aga Katie oli näinud teda morni ja vaikivana kunagi hommikusöögilauas ja jõulu-

lauas ning isegi siis, kui mees oli olnud tujukas ja pahur, olid tema silmad samamoodi säranud.

Mehe suu oli patuselt kaardus pidevas saatanlikus muiges – nagu mõtleks ta millelegi veidi ebasüüdsale. See suu oli loodud suudlemiseks. Katie mäletas seda.

Valge triiksärgi ülemine nööp oli lahti, paljastades tumedaks päevitunud kaela. See päevitus kattis kogu keha. Katie mäletas ka seda.

Mees oli kohutavalt kena. Selline vapustavalt kena, keda tänaval harva kohtab, kellele tavalised inimesed mitu korda järele vaatavad.

Agas inimeste tähelepanu ei köitnud ainult tema seksikas välimus. Mehest kiirgas energiat. Temas oli vitaalsust – mingisugune tuli, mis tõmbas kõiki tema poole. See oligi teinud tema impeeriumi nii kiiresti nii võimsaks. Selle naeratuse ja rõõmsa tuju aura meelitas kõiki lähemale, ahvatletuna mehe silmis helendavast enesekindlusest.

Rohkem kui enesekindlust oli sel mehel ülbust – puhhas mul-kama-kaks-suhtumine, mis tegi temast võimatult populaarse ja tema investeeringutest enneolematult võidukad. Ta oli seda moodi, et on valmis millekski palju nauditavamaks ja intiimsemaks kui äri. Ta nägi välja nagu mees, kes oskab lõbutseda. Ja seda ta ka tegi. Ta oli vastupandamatu – ahvatlev peaaegu kõikide maailma naiste jaoks ja talle meeldis, et temaga mängitakse, aga kinni püüda ta end ei lasknud.

Katie mäletas seda päris *selgelt*.

Ometi oli Alessandro Zetticil olnud elus ka raskeid aegu. Katie lootis, et see muudab mehe inimlikuks, aitab tal mõista, tekitab tahtmise *aidata*.

Nüüd pilgutas Katie silmi, tehes lõpu alandavale tardumusele, mille mehe välimus oli tekitanud, ja astus edasi. Mees ei tervitanud teda – ei öelnud midagi. Kiire pilk libises ühe sekundi jooksul naisest üle ja lükkas ta siis kõrvale.

„Mina olen Katie Collins,“ alustas naine, punastades mehe ebahariliku jäikuse peale. „Ma elan White Oaks Hallis Brian Fieldingi...“

Mees ei naeratanud ikka veel. „Sa ei pea mulle meelde tuletama, kes sa oled, Katie.“

„Ma polnud kindel, kas sa mäletad...“

„Kuidas ma saaksin unustada?“ Mehe silmis vilksatas ärritus ja pahameel.

Tema ebasõbralikust käitumisest kohkunud Katie niisutas kuivi huuli. Ta polnud mehele midagi teinud. Kindlasti polnud ta mehele midagi *tähendanud*.

Alessandro Zetticci oli saabunud Katie ellu, kui mees oli olnud mossitav viieteistkümneaastane noormees ja Katie väga häbelik kümneaastane tüdruk. Mehe isa, kuulus Itaalia kokk Aldo Zetticci, oli abiellunud Briani õe Naomiga. Brian ja Naomi olid lähedased, nii et Aldo ja Alessandro olid liitunud pühade ajal White Oaksis Fieldingite laiendatud perekonnaga – Alessandrole polnud see ilmselgelt meeldinud.

Paar aastat hiljem oli Aldo surnud. Alessandro ja Naomi olid mehe isa toiduimpeeriumi tuleviku pärast tülli läinud. Brian oli toetanud Naomit. Äkiline ja turt-sakas Alessandro oli vastu hakanud, Briani sekkumisest rohkem ärrituses.

„Kui sa praegu minema läbed, ei ole sa siia enam oodatud.“

Briani sõnad Alessandrole olid Katiet tookord hirmutanud.

„Ära enam kunagi tema nime maini.“

Brian oli seda Katiele pahvatanud, kui viimane küsis kartlikult, kuhu Alessandro läks. Ta oli olnud liiga noor, et kõike mõista, aga oli teadnud, et see polnud Alessandro süü. Alessandro ideed isa ettevõtte tulevikku silmas pidades ei saanud ju nii halvad olla, arvestades, et ta oli sedavõrd edukalt oma ettevõtte rajanud.

Ta oli algusest peale olnud otsustav ja tugev, aga tema silmis oleva pilgu järgi otsustades ei olnud ta kuigi andestav.

Katie kõhatas ja sundis end kõnelema. „Mul on sulle ettepanek.“

Üks tume kulm kerkis. „Kui põnev.“

Mehe hääletoon oli *täiesti* ükskõikne ja hoolimatu.

Ärritus sundis Katie kangestuma. Ta oli liiga meeletu, et tõrjumisega leppida. „Ma töötan White Oaksis,“ jätkas ta. „Olen meie saaduste põhjal töötanud välja mõned kastmed. Need müüvad väga hästi.“

Ta vaikis, sest mees nägi üsna tüdinud välja. Meeleheide läks kiiresti üle valdavaks valuks.

„Asja juurde, Katie,“ venitas mees. „Mida sa minult tahad?“

Alessandro nägemine, see pilk mehe silmis oli nii heidutav, et naine unustas väikese kõne, mille ta oli mehe veenmiseks ette valmistanud. See tuli üle huulte ilma igasuguse sissejuhatuseta.

„Tahan, et sa abielluksid minuga.“

Mehe silmad läksid suureks, tumedad pupillid pea-aegu tõrjusid põletava helesinise. Mees ei liigutanud. Ta vist isegi ei hinganud.

„Mitte päriselt,“ kiirustas Katie selgitama. „Ainult paberil ja mitte kauaks.“

„Sa tahad, et ma abielluksin sinuga?“ kordas Alessandro aeglaselt. „Seda ma sinult küll *ei* oodanud.“

Katie tõmbus pingule, suutmata mehe ilmest midagi välja lugeda, aga siis heitis mees oma ülekohtuselt kena pea kuklasse ja naeris. Jäi mulje, et ta polnud ammu midagi nii lõbusat kuulnud, ja see oli äärmiselt solvav.

Põletav emotsioon tekitas Katie sisemuses kõrve-tava tunde. Ta oli terve elu püüdnud kõigi teiste palveid ja nõudmisi täita, püüdes sisse sulada ja ennast kaitsta, aga antud juhul oli tal kõrini vaikimisest ja hea olemisest, sest peaaegu mitte keegi ei küsinud kunagi, mida *tema* tahab.

Teda täitis raev, mis sai jõudu täielikust alandusest. „Mul on nii hea meel, et ma sulle nalja teen,“ pahvatas ta sapiselt. „Unusta, et ma midagi ütlesin.“

„Vaevalt ma seda kunagi unustada suudan.“

Mees tuli petlikult ükskõikselt teisele poole lauda, astudes kiiresti naise ette, kes seisis tema kabineti ukse juures.

„Mida sa teed?“ Katie hääl muutus piinlikuks piiksatuseks, kui mees tema isiklikku ruumi tungis.

Alessandro ei vastanud. Ta vaatas naist ilmetult, nagu oleks tegemist loodusloo muuseumi väljapanekuga. Ja siis kummardus ta lähemale.

„Kas sa *nuusutad* mind?“ Katie taganes vihastudes.

„Jah. Kas sa oled joonud?“ Mees sirutas käe ja võttis tema lõuast kinni.

Katie tardus, üritades puurida meest raevuka pilguga.